

10-74831111 W
to nisam ja

To nisam ja, to moje ostrvo peva.
To moje ptice u crno zrnevlje sleću.
To nisam ja, to gradove sunce bije.
To moje ruke moje obale preleću.

To nije vetar, to zlato zreva
u mom grobu, to vraćaju se
leta, proleća, godine sa robije.

To nije svet, to more u moru
priljave početke traži.
To alge u vatri, to vatre u jami
odakle galebovi okrugle talase izvlaće.

To nisam ja, to pred zoru
topovi posustali. O lepe draži
sunca za pasom ženi koja sviće!

To nisam ja, to iz rose
crvene svirale u uši mi prelaze.

To nisam je, to budućnost seva
dok vid mi drugo oko mami.

To nisam ja, to pred zoru
užasni krinovi prolitali.

10-74833715 W
melanholična pesma

Veliko ko trista snegova to jutro.
Jutro u reči ponornici,
u reci što u vir svijta svet.

Dečaci, čim ranjavate moju iluziju,
pesmu što oslobada se mene!

O šašavo leto iza ptice,
iza ptice srušene na vidiku.
Nabrekli njen zvon
san mi kockasti pali.

Veliko, veliko to jutro
u oku zemlje, u oku voća.

Rudnike koje nemo kopamo
sunčana šuma pokriva.

O šašavo leto ispod kopna
na kom pevamo,
na kom pevamo
sa ugljenisanim slikama
u ušima.

10-74833611 W
mart

Drvo. Okolo leteći umiru ptice.
Drvo. Zeleni satovi među decom.

Drvo. Ime moje. Ivica
crne munje što za pijanu penu
sna me prikliva.

Drvo. Gusto doba
sa mesecom u korenju.

Izmešani počeci svetlosti
u rudnicima, u tečnom saću
u prostoru gde bivše mi reči prete.

Drvo. Okolo živa linija
budilica, okolo kosti
i malo,
i malo,
i malo pseto
tragično lajući na vodu
što odlazi.

Svetozar BALTIC

10-747376711 W
pišem ti iz pustinje ili se meni čini
da stvari uokolo gore tuđim svetlom
i sam živim na način mrtvih

idući za tvojim dlanom
što mi se učini jedne večeri topao i pitom
nadoh se u šutljivu društvu:
zemlja bez govora
prostor bez dohvata

dode na mene red da govorim
a riječi umiru pri pokušaju

izgubljen je put do tebe
koja upravo boluješ pupanje

10-74737927 W
nitko nije rekao
prođite ovim gradom ovim drvoredom
dirajte se očima koliko je moguće
tako ste očajno tražili slobodu
a nitko nije rekao

u ovaj divan nered grbe nam se ledja
ulazimo svako za sebe kamen bačen

u zjenu mora rukom djeteta
ubrzo zaboravljen
šušte u nama već suhi poljupci

čemu ove klopke nevjeste?
čemu ova posuđena lica?

postoji li mogućnost iza ovih zlatnih laži
da se ljubimo na život i smrt?

10-74738183 W
poslije bezbrojnih poraza
dadoh se zatvoriti
u gluhu pećinu ispod debelog mora
misliti kako sam jak i smion

ispijeno raslinje
nije me dosizalo lažnim korijenjem

ništa ne sluteti
crvenperke plivahu preko moje glave
mnoge smrti i golema čuda
zbiwahu se upravo nad mojim srcem
a ja sam bio
bez ikoga
izvan svega

tako sam sebi nazivah dobro jutro
dobar dan dobro večer

ali se ništa nije čulo
tu nije bilo jekne nije bilo ničega

onda sam zapjevao svoju omiljenu pjesmu
ali uzalud
tražio sam prstima neke drage stvari
ali uzalud

onda sam lomio ruke
udarao licem o teško kamenje
čupao rijetke kose
ali se ništa nije vidjelo

i počeo sam urlati zadnjom snagom:
o teško meni koji sam na dnu mora

ali se nije čuo ni najmanji zvuk

10-74738439 W
pepeo davnog trenutka
punog zamki
sve je što preostaje

ni zagrljeni više
doseći se ne možemo

Tito BILOPAVLOVIC

10-74831367 W
zavijanje psa

Zašto da lajem na
meseć neću da
lajem na mesec volim
mesec volim
mirni mesec žalim
mrtvi mesec žalim
sve mrtve i sve
žive zbog smrti zbog
osude zbog
neizlaza volim zbog
straha zbog
pamćenja žalim zbog
rođenja ka
smrti zbog
rašćenja ka
raspadanju volim
zbog mržnje prema
smrti zbog
otimanja od zemlje
volim ljude zbog
mržnje prema nevezčnosti
volim tu
mržnju tu

utuljenu vatru
tu zapaljenu
lobanju tu
otvorenu ranu volim
tu neoborivu mržnju
ona je
početak snage ona je
pupoljak svesti ona je
veliko slovo
bune veliko
oko patnje veliko
ždrelo gladi veliko
srce pravde veliko
suprotstavljanja

10-74833458 W
oslušivanje sunca

Zupčasti točak sunca na mome
čelu kao na kamenu
dube u meni bezglavi putić

neko gromoglasno
čudo osećam
tu negde
nedaleko od mozga

zupčasti točak sunca
na mome čelu kao
na kamenu
negde
nedaleko od mozga
uporan crven zvuk
kao nož igra.

10-74831673 W
sunce u pećini čela

Pesmo, nenušta ptico, senko ponoćnog sveta;
Razvešana vatro po beskrajoj pećini čela,
Biljke će prohodati, a voda će da procveta,
Kad tišina progovori da izrasta noć bela!
Pesmo, nenušta ptico iz ponoćnog sveta.

Samo zatvorene oči mogu sunce da osvoje:
Izmire bol i osmeħ, more prede iznad šuma,
pa ruka posegne za krilatim slikom varljive boje.
Padaju: kamen sa srca i mutna strofa s uma.
Gle, zatvorene oči skoro sunce da osvoje!

Radomir MICUNOVIC